‘Een boost voor het dorp’

Een wijk die plaatsmaakt voor een nieuwe, groene dorpskern. Voor bewoners betekent dat afscheid nemen én opnieuw beginnen. Voor Roelofarendsveen komen er vooral veel nieuwe woningen bij: van 162 naar driehonderd.

Renske Zwart, directeur-bestuurder WYwonen

In 2024 werden de eerste besluiten tot sloop genomen. Nu, twee jaar en veel informatiebijeenkomsten verder, is het herstructureringsplan al flink gevorderd. Woningcorporatie WYwonen noemt de herstructurering van het hart van de Veen een flinke stap vooruit. De nieuwbouwplannen voegen echt iets toe aan het dorp, en niet alleen met meer woningen, zo vertelt directeur-bestuurder Renske Zwart. ‘Van alleen eengezinswoningen gaan we naar een mooiere kern met ook andere woontypes. Het wordt er prettig en groen wonen en meerdere mensen gaan er een thuis vinden: hoe groot je huishouden ook is. WYwonen ziet voor alle woningzoekenden graag een langjarige en passende woning.’

In drie fases

De nieuwe straten zijn nog in de ontwerpfase, maar toch zijn al heel wat oude bewoners vertrokken. Renske: ‘Huurders die nog zoekende zijn, worden door WYwonen persoonlijk begeleid. Het eerste plan was om iedereen vijf jaar de tijd te geven om te vertrekken. Maar dat was geen slimme optie. We hebben de wijk toen in drieën verdeeld, zodat we fase 1 al opgebouwd hebben voor fase 3 aan de beurt is. Er ontstond meteen veel meer rust door die splitsing.’ Volgens Renske is de kracht van Roelofarendsveen dat meerdere generaties in één wijk wonen. ‘Dat krijgen we in de nieuwe opzet ook. Daarnaast zorgt nieuwbouw voor comfortabel en zorgeloos wonen. Maar dat het wennen is, snap ik maar al te goed. Men kent elkaar, het is zwaar dat dat wordt opengebroken. We verwachten dat dat goede buurschap straks weer ontstaat, daar investeren we in.’

Tekst: Alice Bakker. Beeld: Dimmy Olijerhoek Redactionele samenwerking

Wil je meer weten over het plan kijk dan op **www.hethartvanroelofarendsveen.nl**

‘Nog leuker dan we dachten’

Oktober 2025 verhuisden Jacques en Miranda Prins met twee van hun drie kinderen van de Wilgenstraat naar de Brederolaan. Een autovrije straat die een stuk rustiger is dan hun vorige straat.

Bij de allereerste brief met een uitnodiging voor een bijeenkomst bij De Buren wisten Jacques en Miranda al dat er iets stond te gebeuren. ‘We dachten: slopen of grootscheepse renovatie’, vertelt Jacques. ‘We zouden wel heel naïef zijn als we niet doorhadden dat er iets moest gebeuren aan ons huis. Onze eerste reactie was: wat nu? Maar we zijn niet zo snel in paniek, we wisten alleen wel heel zeker dat we in Roelofarendsveen wilden blijven. We wonen hier al bijna twintig jaar.’

Niet meer weg

De familie Prins stond voor de zekerheid al jarenlang ingeschreven voor een andere huurwoning. Dat maakte dat ze snel iets anders konden vinden. ‘We bedachten dat we wat er ook op ons pad zou komen, aan zouden pakken. Bij de eerste reactie hadden we dit huis. Hier hoef ik niet meer weg.’ Alles verliep heel soepel, vertelt Jacques. ‘De communicatie was goed, van het begin tot het eind. We werden overal bij betrokken en zijn blij met het eindresultaat. We hebben niets te klagen.’ Jacques snapt het sentiment van andere bewoners heel goed. ‘Als je hecht aan je grote tuin en je moet naar een postzegeltje, dan is dat wel even slikken. Maar ik begrijp de ontwikkelingen misschien nog beter: iedereen wil hier in de regio blijven, onze kinderen ook.’

‘Hier kunnen we oud worden’

Harriët en Kees Roos woonden aan de Narcisstraat. Ze verhuisden ‘over de schutting’, naar het buurhuis aan de Spoorstraat: van een oud, vochtig huis naar een nieuw, droog appartement.

‘We zijn blij met hoe het is verlopen’, vertelt Harriët. ‘Onze woning was zo vochtig dat ik geen vaatwastabletten in de kelder kon achterlaten. Daar werden ze zacht. Ik was elk jaar zes, zeven keer ziek; hier ben ik in anderhalf jaar nog maar één keer ziek geweest.’ Zesendertig jaar geleden kwam het stel aan de Narcisstraat wonen en toen kregen ze al te horen dat de woning op de nominatie stond om gesloopt te worden. Uiteindelijk werd er na een paar jaar grootscheeps gerenoveerd en kon het huis nog even mee.

Gelijkvloers

Het hoogstaande grondwater werd echter elk jaar problematischer. Daarom hadden ze de week voor ze hoorden dat hun woning zou worden gesloopt al tegen elkaar gezegd: over een jaar of vier, vijf willen we wat anders. ‘We waren het toch al van plan en nu kregen we nog geld mee ook.’ Zeven huizen bekeken ze voor de Spoorstraat voorbijkwam. ‘Helemaal geweldig, alles gelijkvloers en een goede plek voor mijn scootmobiel. Voor onze gezondheid kon het niet beter, hier kunnen we oud worden.’ Kees: ‘We wilden onder geen beding Roelofarendsveen uit. Ik had bij ons oude huis dan wel meer ruimte om het huis, maar dat moest ik ook allemaal bijhouden. Ik mis alleen mijn grote schuur.’ Harriët: ‘Ik begrijp heel goed waarom het nodig is, zoveel jonge mensen staan al acht, negen jaar op de wachtlijst, er moet echt iets gebeuren. Fijn dat er straks veel meer huizen zijn.’